

На практиці поняття “загроза” має істотний недолік: неможливо чітко розмежувати та виявити критерії, за якими явище можна зарахувати до цієї категорії.

Багато авторів пропонують одночасне застосування понять загроз, небезпек, викликів і ризиків, яке є небажаним через іноді протилежне розуміння цих категорій. Акцент на розгляді загроз як несприятливої складової соціальних процесів відволікає увагу від пошуку додаткових можливостей реалізації інтересів, оскільки прогнозування і попередження виникнення загроз можна назвати позитивним явищем в економіці.

Отже, поняття “загроза” – позитивна складова – та чітко розмежування за критеріями понять, що включаються в зміст цієї категорії, дасть змогу адекватно інтерпретувати її як базову категорію економічної безпеки.

А. Поздєєв

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. І.І. Новаківський

НЕОБХІДНІСТЬ ЗАСТОСУВАННЯ СУЧАСНИХ СТАНДАРТИЗОВАНИХ МЕХАНІЗМІВ РОЗРОБЛЕННЯ ПРОГРАМНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНОГО АУТСОРСИНГУ

Найпоширенішим видом надання послуг з розроблення програмного забезпечення в Україні є аутсорсинг. IT аутсорсинг полягає у делегуванні питань, пов'язаних з розробленням, впровадженням і підтримкою програмного забезпечення зовнішній організації-виконавцю. Розроблення програмного забезпечення складається з кількох незалежних етапів: проектування, розроблення програмних кодів (інженерія), розроблення графічного інтерфейсу (оболонки), тестування, забезпечення супроводу тощо. У реалізації великих проектів роботу над різними етапами проекту, зазвичай, в умовах вузької спеціалізації виконують (паралельно чи послідовно) різні виконавці. Можливе залучення виконавців з різних країн світу. Проблеми в порозумінні між організаціями-виконавцями можуть призвести до зниження якості остаточного продукту і збільшення терміну його розроблення. Спрощено схему взаємодії виконавців під час розроблення програмного забезпечення можна зобразити за допомогою рисунка.

Схема взаємодії виконавців під час розроблення програмного забезпечення

Сьогодні немає єдиного загальноприйнятого міжнародного стандарту, який би регламентував процеси взаємодії між розробниками програмного забезпечення. Проте в більшості компаній дотримуються певних принципів розподіленої роботи, основні з них наведені нижче:

- менеджер проекту розробляє загальну концепцію проекту, визначає необхідні для виконання роботи і розподіляє ці роботи між виконавцями;
- кожен виконавець-розробник документує всі розроблені ним елементи коду. Це потрібно для того, щоб інші розробники могли швидко долучатись до роботи, а також визначає обсяг робіт для тестерів. У разі залучення учасників з різних країн, для зручності, у звітності використовують англійську мову;
- для кожного учасника використовується система фіксування робочого часу і опису виконаних робіт (ERP), що спрощує звітність і фінансові розрахунки;
- під час розроблення використовують системи керування версіями (VCS). Всі зміни у файлах проекту розробники, дизайнери та інші виконавці вносять як окремі версії цих файлів. Усі наявні версії всіх файлів проекту зберігаються на одному сервері і всі виконавці мають доступ до нього. Якщо в результаті чергової зміни функціонування проекту буде порушене, завжди можна повернутись до попередньої версії;
- використовується система відслідковування помилок (bug tracker). Це зручний інструмент взаємодії тестера і розробника. У разі виявлення помилки тестер описує її суть, спосіб

відтворення і, можливо, рекомендації щодо її усунення. Всі помилки нумерують (або певним чином кодуються). Розробник виконує дії з усунення помилки і в цій же системі фіксує результат. Ці процеси контролює менеджер проекту;

- остаточний продукт, а також роботи на всіх етапах його розроблення повинні відповідати вимогам стандарту якості програмного забезпечення (ISO 9126).

Зазначимо, що процес формування ефективних методів розподіленого управління розробленням програмного забезпечення постійно розвивається і удосконалюється.

Х. Кирилюк

Науковий керівник – ст. викл. І.І. Яремко

НЕДОБРОСОВІСНА КОНКУРЕНЦІЯ В ПАРАДИГМАХ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

У сучасних соціально-економічних умовах одним із критеріїв прозорості ведення бізнесу є дотримання міжнародних й національних норм і принципів конкурентності. Порушення будь-яких норм конкурентного законодавства розглядається як недобросовісна конкуренція. Загалом до неї належать будь-які дії в конкуренції, що суперечать загальноприйнятим правилам і нормам у підприємницькій діяльності.

Недобросовісна конкуренція є однією з важливих проблем сучасної світової економіки, яка загрожує її стабільності, а також економічній безпеці окремого підприємства. У тематичних оглядах на теперішній час наводяться численні судові позови і процеси одних відомих компаній до інших щодо відшкодування збитків, завданих внаслідок певної дії, яка розцінена складовою недобросовісної конкуренції. Саме тому визначення шляхів її недопущення є актуальним для всіх господарюючих суб'єктів.

Згідно з законом України "Про захист від недобросовісної конкуренції" від 7 червня 1996 р., недобросовісною конкуренцією визнають такі дії: неправомірне використання чужих позначень, рекламних матеріалів, упаковки; неправомірне використання товару іншого виробника; копіювання зовнішнього вигляду виробу; порівняльна реклама; дискредитація суб'єкта господарювання (підприємця); купівля-продаж